

Biceg patkója

Valahol az Alföld pusztáin éledgett egy ménes. Vezérüket Holdasnak nevezték, homlokán ezüstsín sarlóként fénylett a szőr. Holdas már öreg volt, tudta, hogy helyét hamarosan átveszi egy fiatalabb, erősebb ló. Örült volna, ha saját csikója, Biceg követi az élen, de volt a ménesben egy jóval szilajabb paripa, Szikra. Ő, ahogy nőttön-nőtt hatalma, egyre többször támadta Biceget, aki szabad ló létére az emberekkel barátkozott.

Bicegnek valóban volt ember barátja. A közeli tanyán élt egy kisfiú, Áron. Édesapja, a kovács, egyedül nevelte. A fiú és a ló gyakran találkoztak. Azt szerették legjobban, amikor lement a Nap, és a puszta szürkén világított.

Holdas mind többször állt meg levegőt kapkodva. Szikra szemében pedig a mohó hatalomvágy napról napra erősödött. Egyszer aztán odaállt Holdas elé. Vezérem, mondta, az öröklési rend szerint Biceg venné át tőled az irányítást, de a ménesben sokan úgy gondolják, a régi szokások szerint vágtaival kellene eldönteni, ki legyen a következő vezér. Holdas végigmérte a többi lovat, és azok állták szigorú tekintetét. Rendben van, sóhajtott az öreg ló, Biceg hamarosan megmérkőzik veled.

Biceg elmesélte Áronnak, miféle megmérettetés vár rá. A fiú kicsit gondolkodott, majd se szó, se beszéd, faképnél hagyta Biceget. A csikó sokáig várakozott a puszta közepén, árnyéka mélabússá

BENEDEK VIRÁG rajzai

nyúlt a szikkadt földön. Áron rozsdás patkóval tért vissza. Ez egy szerencsepatkó, mondta, ha ezt viseled, legyőzöd Szikrát.

Elérkezett a párbaj napja. A ménes idősebb lovai összesúgtak, mikor megpillantották Biceg lábán az ócska patkót. Holdas összeszoruló torokkal figyelte bukdácsoló csikóját, aki már a rajtnál messze lemaradt Szikra mögött.

Napokig vágatott a két ló, Biceg nem is látta maga előtt vetélytársát, de nem adta fel, bízott az Árontól kapott szerencsepatkóban. Égette a Nap, szárította a szél, feje kóválygott.

Most este van, Biceg már csak poroszkál. Embereket vesz észre, körülállnak valamit. Biceg nem fél tőlük, erejét összeszedve odaüget

hozzájuk. A kör közepén Szikra rúgkapál, dühödten vic sorog, szája habot ver. A kört a puszta betyárai alkotják. Ez ám a ló, mondják elismerően, Sándor örülni fog. Észreveszik Biceget is, látják, hogy sántikál, látják, milyen vacak patkó van a lábán, mintha gyerek készítette volna. Megsajnálják, az egyik még egy kis vizet is ad neki. Biceg szeretne segíteni Szikrának, de az gőgösen rákiált: ide ne gyere, bicebóca! Biceg még visszanez, aztán folytatja útját.

Este van, a puszta szürkén világít. Holnaptól én vezetem a ménest, gondolja Biceg, és mély levegőt vesz. Lábán nehéz a patkó.

KAPITÁNY MÁTÉ